

עמ:

בא לו כהן גדול פרק שביעי יומא

מסורת הש"ס

ו' א מ"י פ"ח מהלכות כלי
המקדש הלכה א':
יח ב שם הלכה ב':
יט ג שם פ"י הלכה יב':
כ ד ה מ"י שם פ"ח הל' יד':
כא ו שם פ"ט הל' ג':
כב ז שם פ"ו הל' טו':
כג ח שם פ"ט הל' ה':

רבינו חננאל

[illegible]

ואימא עמרא. מדלח פריך ואימא קנצוס שגס הוא עולה וצדד היה מדקדק רבינו אפרים ז"ל דמה שאנו קורין קנצוס הוא פשטן ואסור לתפור צו בגדי אמר רבינו חיים כהן ז"ל דוחה דהא דלח פריך ואימא קנצוס משום דצגדים כחצי וכל צגדים סתם בצבורה נמר ופשטים והשקה ריב"צ"ה התינה לתנא דבי ר' ישמעאל דסבר הכי אבל לרבנן דפליגי עליה ומוחייבי כל צגדים צניצית מאי איכא לנמימר וליכא לנמימר דכ"ע אית להו התינה דבי רבי ישמעאל אלח דגדי צניצית דוקא מחוייבים כל צגדים דמרבצין להו מדכתיב הכנף מין כנף (א"כ) ווא פריך צדיש פ"ק דיבנות דית' דהא תנא דבי ר' ישמעאל דלח ליה דרצא ומנא ליה הא אי משום דקאמר צפרק צמה מדליקין (שבת דף כו:) אף כל אמר ופשטים ומסקי התם דלניצית אינטריך לימא דאינטריך אף כל אמר ופשטים לנאיתוי כלום ואע"ג דכללים צדיחא כתיב צהו אמר ופשטים ניהלא דאינטריך אף כל כדי לפטווי אמר ופשטים לנמי דלח ידע אכתי התם דהפנאה משעטנו נפקא עד מסקנא אלח ע"כ הכנף הוי פ' הבגד וכלילו כתב הבגד ולהכי פריך ע"כ תנא דבי רבי ישמעאל לית ליה דרצא דלח איתא דמחצין צניצית כל צגדים מיתורא דהכנף אס מן ממי צגדים דקאמר ופרע חלחד מהם אמר ופשטים אף כל אמר ופשטים אדגמר מנגעים דהוי אמר ופשטים נגמר מניצית דכתיב הכנף דהוי כמו הבגד ומיירי אפי' בשאר צגדים ולא דמי ללח צגדי דמרבצין מיתורא דלח דכתיב צגדי שרשים שאר צגדים אפי' לתנא דבי ר' ישמעאל צפרק צמה מדליקין (ג"ז סז) ואפילו הכי לא פרכין אדגמר ר' ישמעאל מנגעים ליגמר משרשים דלפילו שאר צגדים דההם צגדי שרשים משמעות צגדי אינו אלח אמר ופשטים ומנא הוא דמרבצין לשאר צגדים להכי ליכא למילף משרשים סתם צגדים הכתובים צבורה ולימנא דכל צגדים בכלל אלח הכא הכנף כמו הבגד ואי סצירא ליה דרצא נגמר מהכנף לומר דכל היכא דכתיב צגדים בסתם כל צגדים בכלל ולנמי דפרשין פ' שני דוחיטס דמכל גרעין של פשטן עולה קנה אחד ולא שני קנים מגרעין אחד ינחא דלח הוא מני למיפקר אקום קנצוס דקיס ליה דלח דרצא דהא קנים עולים מגרעין אחד. כל זה דקדק ריב"צ"ה:

מִשְׁוֹר וַיִּירָק מִשְׁוֹר
עֲשִׂירִים וָאַרְבָּעָה אָפָּה
דָּהוּה כָּל חָד וָחָד תִּתֵּן
מֶה לְהֵלֶן עֲשִׂירִים וְשֵׁנִי
וְשִׁמוּנָה דִּנִּין דָּבָר שְׁמִי
שֶׁלֹא נֹאמַר בּוֹ וְהִבֵּינָה
שֶׁנֹּאמַר בְּהֵן זֶהָ אֵי
לְאַפּוֹקִי פְּרוּכָת דְּאַהֲקִי
זֶהָ מִכְנָד וְדָבָר שֶׁלֹא
זֶהָ רַב מִרִי אִמֵּר⁵ עֲשִׂי
כְּתִיב שִׁיחִיו כָּל עֲשִׂי
לְהוֹ תִּלְתִּין נַעֲבִיד מִנֵּי
כָּל עֲשִׂיִּיתוֹ שְׁוֹת מִנֵּי

מריה מים יפריח ועשה קציר כמו נמץ:
ויום טוב היה עושה לאהוביו: ת"ר מעשה
בכהן גדול אחד שיצא מבית המקדש והוו
אזלי כולי עלמא בתריה כיון דחזיונהו
לשמעיה ואבטליון שבקוהו לדידיה ואזלי
בתר שמעיה ואבטליון לסוף אתו שמעיה
ואבטליון לאיפטורי מיניה דכהן גדול אמר
להן ייתון בני עממין לשלם אמרו ליה ייתון
בני עממין לשלם דעבדין עובדא דאהרן
ולא ייתי בר אהרן לשלם דלא עביד עובדא
דאהרן: **מתני'** ^אכהן גדול משמש בשמונה
כלים וההדיוט בארבעה בכתנות ומכנסים
ומצנפת ואבנט ^במוסיף עליו כ"ג חשן ואפוד
ומעיל וציץ באלו נשאלין באורים ותומים
וא ^אין נשאלין אלא למלך ולאב ב"ד ולמי
שהציבור צריך בו: **גמ'** ת"ר ידברים שנאמר
בהן שש ^גחוטן כפול ששה ^דמשור שמונה
ימעיל שנים עשר יפרכת עשרים וארבעה
^החושן ואפוד עשרים ושמונה חוטן כפול
ששה מנא לן דאמר קרא ויעשו את
הכתנת שש ואת המצנפת שש ואת פארי
המגבעות שש ואת מכנסי הבד שש משור
חמשה קראי כתיבי חד לגופיה דכיתנא
ניהוו וחד שיהא חוטן כפול ששה וחד
שיהיו שזורין וחד לשאר בגדים שלא נאמר
בהן שש וחד לעכב מאי משמע דהאי
שש כיתנא הוא אמר רבי יוסי ברבי חנינא
^אדאמר קרא בד דבר העולה מן הקרקע
בד בד ואימא עמרא עמרא איפצולי
מיפצלא כיתנא נמי איפצולי מפציל כיתנא
אגב לקותיה מפציל רבינא אמר מהכא
^בפארי פשתים יהיו על ראשם ומכנסי פשתים
יהיו על מתניהם אמר ליה רב אשי הא מקמי
דאתי יחזקאל מאן אמרה ולטעמך ^גהא
דאמר רב חסדא דבר זה מתורת משה רבינו
לא למדנו מדברי יחזקאל בן בוזי למדנו ^דכל
בן נכר ערל לב וערל בשר לא יבא אל
מקדשי ^ה(לשרתני) הא מקמי דאתי יחזקאל
מאן אמרה אלא גמרא גמירי לה ואתא
יחזקאל ואסמכה אקרא הכא נמי גמרא גמירי
לה ואתא יחזקאל ואסמכה אקרא משור
שמונה מנא לן דכתיב ויעשו על שולי
המעיל רמוגי תכלת וארגמן ותולעת שני
משור ויליף משור משור מפרכת מה להלן
עשרים וארבעה אף כאן עשרים וארבעה
דהוה כל חד וחד תמני וגילף מחשן ואפוד
מה להלן עשרים ושמונה אף כאן עשרים
ושמונה דנין דבר שלא נאמר בו זהב מדבר
שלא נאמר בו זהב לאפוקי חשן ואפוד
שנאמר בהן זהב אדרבה דנין בגד מבגד

לאפוּקוּ פֿרוּכֶה דֶּאֱהֵל הוּא אֵלֶּא אֵלֶּא דִּינָן מֵאַבְנֵי
וְהֵב מִבְּנֵי וּדְבַר שְׁלֵא נֶאֱמַר בּוֹ וְהֵב וְאִין דִּינָן
וְהֵב רַב מְרִי אִמֵּר ⁵תַּעֲשֶׂנוּ כְּתִיב תַּעֲשֶׂנוּ לֹאֲהֵ
כְּתִיב שִׁיחֵי כָל עֲשִׂיּוֹת שְׁׁוֹת וְהִכִּי נַעֲבִיד
לְהוֹ תִּלְתִּין נַעֲבִיד תְּרֵי דִתְשַׁעֲהָ תִשְׁעָה וְהִדִּ
כָּל עֲשִׂיּוֹתֵינוּ שְׁׁוֹת מַעִיל שְׁנִים עֶשֶׂר מִנָּא לֵךְ

מריה מ'ס. בני תורה: לטוף אהם שמעיה והצטליון לאיפטר
מניה. לטוף רשות ממנו ולפרש לז' ציתן: ייטון בני עממין לשלם.
לשון גנאי הוא לפי שזכו מצני בניו של סנחריב כדאמרין במסכת
גיטין (דף טז): דעבדי עובדא דאהרן. רודפי שלום: דלא עבד
עובדא דאהרן. שהוינתו אונאת
דברים ואמר מר (ב"מ מה): לא
חוונו איש את עמיתו (ויקרא כה)
באונאת דברים הכתוב מדבר אם
היה צן גרים לא (א) יאמר לו זכור
מעשה אבותיך: באתנ"ג כסופים
ומכנסים וכו'. אהדיט קאי: בללו
נשאלים. כהן הנשאל באורים ותומים
נרץ ללבוש שמונה צגדים:
גב' דברים שנאמר צהן שש.
כולה מפרש לקמן: חוטן כפול
ששה. ששה כל מין ומין שבו: משור.
בלל שם ואין זאת אלא רימונים:
שמונה. כל חוט של כל מין שבו
כפול שמונה ועל פי חשדון זה מעיל
שכולו מין אחד חוטו כפול י"ב פרוכת
חוטו כפול כ"ד שכל מינין ששה
כפולין יחד וכולה מפרש לה לקמן:
חמשה קראי כסידי. גבי הדדי והוא
סגי ליה צדח ונכתביה לנצוק: ה"ג
וישאו את הכסופים שם ואם המגנצפה
שם ואם פארי המגנצפה שם ואם
מכנסי הדד שם משור. וצד הוא שם
הרי חמשה וההיא דאצנט נרץ

נחמנוהו שם וזאת נחמנוהו
אחריו כהדים: **שיהו שזריח** יחד
כולן ששה: **נשאר בגדים שלא נאמרו**
בזמן שש. **שיהא אף הן חוטין כפול**
ששה ולקמן מפרש מאי נינהו: **דבר**
העולה מן הקרקע בד דה הפשטן
והקצוצים אין להן דדים וענפים
כעצים אלא ענפין וזקן הפשטן בל.
אלא מן הקנה האמנשי: **הפסל**
יש בו נימא מתחלתקת לשמים. ואלא
תחמה שאף בשער זקן התחמון מזוי
ק: **כיסתא נמי מפליל** כשכותשין
אותו נחלק לכמה פיזולין: **אגב**
לקוטיה שמקשין עליו: **פארי**
פסחים ובתורה נאמר ואת פארי
המגצעות שש: **כן נכר** שנתכרכו
מעשיו לאזוי ששצמים שהוא ערל כל
וכן ערל בשר שמתו אחיו מחמת
מילה לא יבא אל המקדש: **מאן אמר**
מאין למדו דבר זה ששנינו צפרק
שני דרובים (דף טו:) שהכין ערל
עבודתו פסולה: **מה להלן עשרים**
וארבעה שפיר ד' מינין יש בה וכל
מין ומין כהויל שם אף כאן כ"ד וזכאן
ג' מינין יש דהו להו כל חד וחד
תמני: **אלא מאבננו** דיש בו נמי
ארבע מינין וכל אחד כפול ששה
ובשזחין יחד הוו להו כ"ד: **תעשנו**
כסיב בחשן לפיכך אין למדין ממנו:
ועשיתם כתיב דרימונים שיהו עשויות
כל המינין שבו שוות הלכך לא:
אפשר בכ"ח דהיכי ליעצור וכו':
כליל

הוא אלא דנין מאבכסין ודנין בגד ודבר שלא נאמר בו
אמר בו זהב ואין דנין דבר שאין בו זהב מדבר שיש בו
כתיב תעשנו לזה ולא לאחר לאישי אמר ^וועשית
שוות והיכי נעביד נעביד תלתא דעשרה עשרה הוו
דתשעה תשעה וחד דעשרה אמר קרא ^וועשית שיהיו
ל שנים עשר מנא לן דכתיב ^וועשית את מעיל האפור
כללי

(א) סנהדרין מט: (ב) [לעיל
(ג) [זכאים יח:];
(ד) סנהדרין כב: פג: מענית
(ה) מו"ק ה. זכאים יח: כב:;
(ו) [ליתר בקרא], (ז) [ל
דל"כ], (ח) (דף יח:),

תורה אור השלם

- [illegible]

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה דלא עבד כו'
אמר מר אל תונו (ט"ס
כאן):

וגהות הגר"א

[א] מתני' ולאז"ד. ז"ל
לז"ד (וכ"ה במשני' ובר"ח
סוף פרקין):

מוסף רע"י

דבר העולה מן הקשר
הוא: קנה יחיד מכל
דבר ואין קנס עליו
מנוע אלא (בתוס' יח').
דבר זה. דסקן ע"כ פסול
עבודה (מתוך דבר).
דבר ערל לא. כן
חומר לעבודת כוכבים
עליו לא ותחברו משעי
אזו שבתים (מסדורין)
שחברו משעי חממת
עליו לא הוא ערל לא
שע (בתוס' יח').
חברת
שמו אחיו חממת
(מתוך דבר) שם
חממת (ש) ולא רלו לחלו
חממת מן ימות ע"כ
חממת (דבר) לא רלו
חממת. והיו אזהרה
עליו קבלה ענינה לא לקי
חממת (מתוך דבר).

תום' ישנים

[illegible]